

צבי יחזקאלי

כמו קסם פשוט

צבי יחזקאלי נפרד מר' קלמן גולדשמיט

"רבנו בוחר את אלה שעושים ג'יהאד וממלאים את החיים שלהם ברצונות לכיוון לא ברוך, וביום אחד הוא ממקד אותם. אי אפשר להוציא את החילוני ממך וגם חבל על המלחמה, תגייס אותו לג'יהאד החדש שאתה עושה"

- "אני עיתונאי שמסקר את העולם הערבי. ג'יהאד וטרור, אתה יודע". ואז הוא פרץ בצחוק.

- "רבנו בוחר את אלה שעושים ג'יהאד וממלאים את החיים שלהם ברצונות לכיוון לא ברוך, וביום אחד הוא ממקד אותם. מצוין", הוא אמר ונעץ בי מבט, "אם אתה לוחם - יש פה קרב, שהוא הקרב האמיתי של החיים שלך. להציל אותך ולהילחם על האהבה ועל עולמות שלמים של טוב שמגיעים לך. אי אפשר להוציא את החילוני ממך וגם חבל על המלחמה, תגייס אותו לג'יהאד החדש שאתה עושה ובגללו באת לכאן. הרי לא באת סתם".

- "אני ממשיך מכאן להודו" אמרתי לו בגיחוך, קצת להרוס לו את התכניות. "יופיי", הוא אמר "קח אתך שתי מתנות ממני (נו בטח, אמרתי לעצמי, עכשיו הוא יבקש שאשמור שבת ואניח תפילין. ככה הוא מחזיר אנשים בתשובה): כשאתה קם בבוקר תעשה נטילת ידיים, אני אסביר לך מה זה, ואת הנעליים תנעל קודם ימין ואחר כך שמאל".

- "זהו??"

- "כן, זהו. תהנה בטיול. ובכל פעם שיש לך שאלה, פשוט תרים את העיניים למעלה ותגיד: ריבונו של עולם... דבר כאילו אתה מדבר אל חבר טוב וותיק".

כמו שרציתי לחיות

הדבר הכי חזק במפגש אתו לא היו המילים אלא קצב הדיבור שלו והתדר שלו. השמחה שלו לדבר תורה ולדיבור על הצדיק, ומעל הכל השפה התיאטרלית. קלמן היה שחקן מקצועי ואמיתי שרתם הכל להמחיש את התורה ואת החסידות, את הרגשות ואת המילים הכי חזק שיש.

לא הבנתי את זה אז, אבל מה שהיה שם נקרא הרהור תשובה. בפעם הראשונה ראיתי אדם ששמח מאמונה, שמדבר עם ה' על בסיס קבוע

המשך בעמוד הבא

נדירות הפעמים בחיים בהן אדם מודע בזמן אמת למשמעותו של מפגש עם דמות מיוחדת. תחושת בטן שאומרת שדווקא האיש הזה יוכל לפתוח לי מרחבים ומקומות חדשים, ושלמפגש הזה חיוניות בלא-יודעין כבר כמה שנים.

בתחילת דרכי בעבודת ה' פגשתי אדם כזה, שברגע אחד הראה לי שהוא לא עוד יהודי עם זקן ופאות ולבוש שחור-לבן, כמו אלפים אחרים. ראיתי שמדובר באדם שיכול לטוס איתי לכל מקום ולהחזיק ראש, ובעיקר להראות לי מקומות חדשים. לאיש הזה קראו רבי קלמן קלונימוס גולדשמיט, והוא שלימד אותי את הצעדים הראשונים בעבודת ה' ובתשובה.

על סף גיל ארבעים, כשחשבתי שכבר ראיתי את הכל תחת השמש, כמו בקסם פשוט הוא הראה לי שיש מרחבים עצומים מעל השמש ואפשר להיות שם אם רק נרצה. השבוע הוא נפטר, ובמהלך השבועה בירושלים שמעו הקירות בבית אלפי סיפורים שגילו שהיה כאן אדם עם יכולות שמחה ואהבה שלא הכרנו, ממש מעל הטבע, עם אמת ואור ששמענו עליהם רק בסיפורי צדיקים. והנה זה כאן, לידינו, בסגנון שלו ובמלוא החיוך.

מי קרא לך?

המפגש הראשון היה כמו תמיד, בטעות. אומן, ראש השנה. אלפי חסידים בקלויז, אני מביט ורואה דמות מנופפת לי מבין אלפי הטליתות, להתקרב אליה. שמחתי שלפחות משהו אחד מזהה אותי אולי מהטלוויזיה. כשהגעתי אליו, ראיתי את החיוך של קלמן. שאלתי אותו אם הוא מכיר אותי והוא ענה בשלילה. "אז למה קראת לי?" שאלתי. "מי קרא לך?" הוא ירה חזרה, "סימנתי לאחד הבנים שלי לבוא וגם רקדתי משמחה, לא קראתי לך". איו, איזו אכזבה הרגשתי, יחד עם המון מבוכה. "חוצמזה, למה שאני אכיר אותך? יש מפורסמי אמת כמו רבנו, ויש מפורסמי שקר".

שתיקה. הבנתי שהבן אדם הזה קולט, כנראה יש לו אנטנות. "זה אולי לא אתה, אבל אתה לא העניין כאן. הצדיק סימן אותך ובגלל זה באת. אתה מחפש חיים חדשים? זה המקום. עד עכשיו לא חיית חיים. יש לך הזדמנות להיות שמח באמת".

אני מכאן להודו

הסתכלתי על היהודי המזוקן הזה שכל גופו ריקד ונע בחוסר מנוחה חיוכי, ואמרתי לו: "שמע, אני צריך עוד פרטים". הוא התפנה לשיחה בשולי הציון וסיפר לי על החיפוש שלו. "יש נקודה", הוא אמר, "והיא חסרה לך בכל תמונה. אתה לא יודע מהי הנקודה אבל אתה מתגעגע אליה, אתה לא שלם בלעדיה. אתה מודה שזה קיים? אז תדע שיש מקום ששם הכל טוב, הכל מזהב ומרגליות".

נו, חשבתי לעצמי, עוד דתי שמבטיח לי עולמות של טוב אם רק אחצה את הקווים. קלמן כאילו הקשיב לקול הפנימי שלי ושאל:

- "אתה מפתח להיות כמוני?"

- "באיזושהו מקום כן..." ניסיתי לעדן את המצב.

- "אז טוב שאתה פוחד", הוא חייך אליי, "כי יש לך ממה. במה אתה עובד?"

להזיז אותי. ר' קלמן צנח עם כל אחד למקומות הכי אפלים, ופשוט שידר לאותו אדם את המסר: יש בוודאי. אל תתייאש. היינו שם, טעמנו את הטעם. וכשאותו אדם שנפל ראה שיש כזה אדם, שחי על פי זה, הוא קיבל את דחיפת העידוד שה' יתברך עומד להוציא אותו מכאן.

שלוש שנים של שירים ושל ציפייה להיפרד מהעולם. עוד יום ועוד יום, עוד אומן, עוד מקווה ועוד דף גמרא, והגל שהוא סוחר אחריו כבר הגיע לאלפים שראו בו אבא וחבר שצלל הכי עמוק ועף הכי גבוה. ללב של כל אחד הוא אמר: אם זה קרה לי, קל וחומר שזה יקרה לך. זה אפשרי. כל אחד שכבר חשב שנטרקו בפניו כל הדלתות, קיבל מהחינוך של קלמן את המסר הפשוט שהעביר רבי נחמן לחסידיו: "אם תרצו, אתם יכולים להיות כמוני ממש". זה לא רחוק ולא בשמיים. הנה תתחיל ותראה, אתה תגיע. כל כך הרבה תקווה בחיך אחד. זה עבר כמו שריפה בשדה קוצים, והכניס שמחה ואהבה לכל מקום. פשוט כך, בקסם של פשטות. כאילו נשלח על ידי רבי נחמן עם ספר הוראות הפעלה. זה היה נראה כל כך פשוט, כי בעצם היינו שם ועכשיו זה שידור חוזר.

על האדמה

לא ראיתי 'שבעה' על נפטר כמו זו של ר' קלמן. ניגונים ושירים, קומזיץ עד עלות השחר. המון צחוק ודמעות כאב, בלי סוף. חילונים ודתיים, חסידים, ליטאים וסרונים, לכולם היה מה לספר על המפגש אתו. נציגי בתי חולים לנפגעי נפש, בתי כלא, לכולם הוא הלך כדי לשמח ולהפיץ את אהבת ה'. כשראיתי את כל זה, הנוכחות שלו פתאום הייתה כל כך חזקה. התדר השמח נמצא כאן על האדמה, גם כשהוא למעלה בשמיים. קלמן שרכב כמו אופנוע על גלי הרוח, התורה והשמחה, השאיר כאן את המתכון. תראו בעצמכם בעשרות סרטונים שהשאיר ברשת. זה ישנו בוודאי. היינו שם. תאמינו כי ראיתם. רק תיזכרו שאתם כאלה טובים וכל המכשולים הם רק רפואה.

לעילוי נשמת רבי קלמן קלונימוס בן שבתאי

ושלא מבין מהו ייאוש; שהיה בכל התחנות שאני הייתי בחיים, בחו"ל, על אופנועים, על הבמה, שחיפש את הנקודה ההיא עד הקצה. חשבתי שלוחמים יש רק בצבא וגיליתי שיש כאלה שניצחו את הקשיים הגדולים בחיים כמו העצבות, הבדידות ושאר ענייני העולם הזה. ראיתי לראשונה אדם שהצליח להיות חיים כמו שרציתי להיות, רק לא באותו לבוש. אדם שחלק אתי את הסודות האלה כי הוא אמיתי ונמצא תמיד בנתינה. הרהור תשובה שהפך אחר כך לתהליך ואחר כך לזהות, שהכל התחיל אתו באותה שיחה בטעות.

תחיכו

אבל מה שמלווה אותי ומחזק אותי לאחרונה, הוא סיפור השנים האחרונות שלו. משם קיבלתי את האור הזה ואותו אני מנסה להעביר: ועדה של שלושה רופאים חשובים יושבת מולו, לפני שלוש שנים, והם מספרים לו שנותרו לו רק חודשיים לחיות. המחלה גדלה לממדים של אבטיח בבטן. זהו קלמן, תיפרד. התשובה הטבעית שלו אליהם הייתה: "אבל למה אתם לא מחייכים?".

הוא חזר הביתה וצילם סרטון בו הוא צוחק ומודה לה' ששלח לו מחלה לרפואה. "איזה כיף", הוא אמר, "ה' יתברך הוא הצליח הכי מדויק בעולם והוא בחר בי". לראשונה בחיי ראיתי אדם בקרב על חייו, עם כזו שמחה, אהבה ודבקות בה' יתברך, עד שכל קרב אחר פשוט החוויר לעומתו.

כמו שריפה בשדה קוצים

שלוש שנים, כשכל יום באו אליו בעלי מנגנים, תלמידי ישיבות מכל הצבעים והסוגים שהגיעו לשיר לו ובעיקר להתחזק, לראות מה המשמעות של "אין יאוש בעולם".

את המשפט שאמר המשנה למלכות במעשייה מאבדת בת מלך, הוא היה אומר תמיד: "אני יודע שישנו בוודאי". לא 'אני מאמין' אלא 'אני יודע'. ראיתי, אני זוכר את זה חזק בתוכי, ולכן שום כוח רע בעולם לא יכול כרגע